ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

...γι' αυτό και δεν μπορεί να τον απαγορεύσει ο Μητσοτάκης και ο Χρυσοχοΐδης

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Γράφει ο **Ζάχος Χριστοδουλόπουλος**

Το Πολυτεχνείο παρουσιάζει μια εντυπωσιακή επιμονή και αντοχή σε πείσμα της εξουσίας, των πληρωμένων κονδυλοφόρων αλλά και της πολιτικής του εφικτού. Τσάκισε στην πράξη τις προσπάθειες «φιλελευθεροποίησης» της Χούντας για ομαλή κοινοβουλευτική μετάβαση όπως έγινε στην Ισπανία και την Χιλή που οι δικτάτορες και ο μηχανισμός τους έμειναν ατιμώρητοι και στελέχωσαν τα αστικά καθεστώτα. Ανέδειξε παράλληλα τις ανεπάρκειες της ρεφορμιστικής αριστεράς που θεωρούσε ότι «δεν υπάρχουν οι όροι», που από τότε βλέπει σε όλες τις συγκρούσεις και τις μάχες που δίνονται προβοκάτορες και ύποπτα στοιχεία.

Τις μέρες της εξέγερσης του Νοέμβρη «γεννήθηκαν» εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες. «Είδαν» την δυνατότητα να αλλάξουν τις ζωές τους άμεσα. Αψήφησαν τα τανκς, παλεύοντας ενάντια στη δικτατορία αλλά και στο σύστημα που γεννά και θρέφει τις δικτατορίες. Η διακήρυξη της εργατικής συνέλευσης του Πολυτεχνείου αναφέρει

> «Ο χαρακτήρας του σημερινού αγώνα, που ξεκινώντας από τους φοιτητές αγκαλιάζει τώρα όλο το λαό είναι αγώνας τόσο ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία όσο και στα ξένα και ντόπια μονοπώλια που τη γέννησαν και τη στηρίζουν. Είναι αγώνας για το πέρασμα της εξουσίας στον εργαζόμενο Λαό και όχι στους δημαγωγούς που επί δεκάδες χρόνια τον καπηλεύονται με τα γενικά περί Δημοκρατίας συνθήματά τους...»

Αυτή η επικίνδυνη δυνατότητα μετέτρεψε το Πολυτεχνείο σε αγκάθι για τις αστικές κυβερνήσεις. Η ανατρεπτική διάσταση του Πολυτεχνείου συνδέθηκε και εκφράστηκε με τις διαδηλώσεις τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης στην «επέτειο» της εξέγερσης. Το σύνθημα **«ΕΑΜ-ΕΛΑΣ- Πολυτεχνείο»** που ακούστηκε στην διαδήλωση στην Καισαριανή το 1976 αποτυπώνει την ιστορική συνέχεια, συνδέοντας το πρώτο και το δεύτερο αντάρτικο με την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Άλλωστε τα παιδιά των ανταρτών, των εξόριστων, των φυλακισμένων και των εκτελεσμένων βρέθηκαν τις μέρες της φωτιάς στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου, έδωσαν μάχες στους γύρω δρόμους, στις διαδηλώσεις που χτυπήθηκαν, στις συγκρούσεις στο κτήριο της Νομαρχίας και στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Στην συντριπτική τους πλειοψηφία δεν εξαργύρωσαν τη συμμετοχή τους. Κάποιοι μπορεί να «κουράστηκαν» αλλά το μεγαλύτερο κομμάτι παρέμεινε περισσότερο ή λιγότερο ενεργό στο κίνημα, με ουσιαστικό ρόλο στην ταξική πάλη, στις μάχες της Μεταπολίτευσης. Και η πορεία αποτελούσε κάθε 17η Νοέμβρη σημείο αναφοράς κόντρα στην προσπάθεια να μετατραπεί η εξέγερση σε μουσείο, σε επίσημη κυβερνητική φιέστα της υποτιθέμενης «δημοκρατίας».

Το **1980** μετά από πρωτοβουλία των οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς (Κ.Ο Μαχητής, Ο.Σ.Ε, Β Πανελλαδική, ΟΚΔΕ, ΚΚΕ-μλ) και της μειοψηφίας του Κ.Σ της Ε.Φ.Ε.Ε παρά την απαγόρευση της κυβέρνησης Ράλλη πραγματοποιήθηκε διαδήλωση προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία στις 17 Νοεμβρίου. Περισσότερα από 10.000 άτομα προσπαθούν να σπάσουν το αστυνομικό κλοιό και χτυπιούνται από τα ΜΑΤ με αύρες και δακρυγόνα στο ύψος της Βουλής. Στις πολύωρες συγκρούσεις που ακολουθούν δολοφονούνται ο Ιάκωβος Κουμής και η Σταματίνα Κανελλοπούλου ενώ τραυματίζονται εκατοντάδες.

Το **1985** μετά το τέλος της πορείας δολοφονείται από τον αστυνομικό Μελίστα ο 15χρονος μαθητής **Μιχάλης Καλτεζάς,** και το Πολυτεχνείο καταλαμβάνεται για αρκετές μέρες ενώ συγκρούσεις συγκλονίζουν την Αθήνα και άλλες πόλεις.

Το **1995** μετά από ένα τριήμερο συγκρούσεων οι δυνάμεις καταστολής εισβάλλουν πάνοπλες

στο χώρο του Πολυτεχνείου συλλαμβάνοντας περισσότερα από 500 άτομα.

Η παρουσία των **ΜΑΤ ως στρατού κατοχής στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου** θα επαναληφθεί και φέτος -με την προσθήκη του Μπογδάνου σε ρόλο ανάλογο του Αρτέμη Μάτσα. Παρά τις προσπάθειες καταστολής το Πολυτεχνείο παρέμεινε όλα αυτά τα χρόνια σημείο αναφοράς. Κέντρο αγώνα στα φοιτητικά κινήματα των καταλήψεων το **2006-2007,** νοηματοδοτήθηκε ξανά στην εξέγερση του **Δεκέμβρη το 2008.**

Σήμερα η αστική «δημοκρατία» δείχνει για μια ακόμα φορά τα δόντια της με τις απαγορεύσεις. Οι ίδιοι που ευθύνονται για την διάλυση του συστήματος υγείας, που άφησαν ανοχύρωτη την κοινωνία στην πανδημία, που έριξαν το βάρος της οικονομικής κρίσης στις πλάτες μας, βάζουν στο στόχαστρο τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων και της νεολαίας. Όμως το δικαίωμα στην διαδήλωση της 17ης Νοεμβρίου δεν παραχωρήθηκε από την εξουσία, επιβλήθηκε με τους αγώνες των «από τα κάτω». Δεν μας χαρίστηκε και γι’ αυτό είναι γελασμένοι αν νομίζουν ότι θα το εκχωρήσουμε. Θα τιμήσουμε με αγώνες του νεκρούς μας και θα βαδίσουμε για μια ακόμα χρονιά στα χνάρια της εξέγερσης του Νοέμβρη.

Άλλωστε τα Πολυτεχνεία έριξαν και θα συνεχίσουν να ρίχνουν τις Χούντες τους…

Ο Ζάχος Χριστοδουλόπουλος συμμετέχει στην ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ομάδα κομμουνιστών/κομμουνιστριών